

...จิ้งกั้วผี

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ค. 2552

สัมภาเวสี

"แห้ว" เล่าประสบการณ์ชนหัวลูกในตึกโบราณ

คุณยายของฉันอยู่บนตึกใหญ่เพียงคนเดียว!

ตึกใหญ่ที่ฉันอยู่ถึงนี้ จริงๆ แล้วก็คือส่วนหนึ่งของบ้านฉันเอง, เพราะเมื่อราว 40 ปีก่อน สมัยที่คุณยายยังเป็นนักธุรกิจ ท่านได้สร้างบ้านใหญ่โตขึ้นใหม่ และวาดอนาคตว่าที่นี่จะเป็นที่อยู่อันอบอุ่นของลูกๆ หลานๆ ต่อไป

คุณตุ้มมองเห็นภาพบ้านหลังใหญ่ มีห้องนอนหลายห้อง รวมทั้งห้องทำงาน ห้องนั่งเล่น...ทุกห้องจะสว่างไสวและเต็มไปด้วยเสียงสรวลเสเฮฮาของบรรดาพี่ๆ น้องๆ มากมาย

เปล่าเลย! ฉันมองตึกมหึมาที่เจียบเหงว้างแวงและมีตะมุมนิยามค่าคืน

คุณตาคุณยายมีลูกสาวสองคน ลูกชายสองคน ที่ท่านมั่นใจว่าทุกคนจะอยู่กันที่นี่ตลอดไป แม้ต่างจะแต่งงานมีครอบครัวไปแล้วก็ตาม

ในความเป็นจริง ลุงและน้าชายของฉันต่างแยกย้ายไปอยู่ที่บ้านกรรยาของตัว ส่วนน้าสาวก็มีสามีฝรั่ง หอบหิ้วกันไปอยู่ถึงเวียดนาม ออสเตเรียโน่น

แม่ของฉันเป็นลูกสาวคนที่สอง และแต่งงานก่อนใครเพื่อน ดังนั้น เมื่อมีฉันเป็นลูกคนแรก แต่แม่ก็รู้สึกว่าจะปลูกเรือนเล็กๆ อยู่ข้างตึกใหญ่ เพราะบนตึกมีทั้งคุณตาคุณยายและลูกกับป้า แม่อยากอยู่บ้านเป็นส่วนตัวในบริเวณบ้านนี้แหละ ไม่ได้อยากไปที่อื่น

แต่แล้วที่ห้องของแม่กลับย้ายออกไปที่ละคนสองคน จนเหลือแต่คุณตาคุณยาย...เมื่อสามปีก่อนคุณตาก็ไปสวรรค์เสียอีก คุณยายเลยอยู่คนเดียว!

คุณยายรักบ้านมาก ท่านมีห้องเล็กๆ อยู่สุดมุมตึกด้านโน้น และไม่อยากจะไปอยู่ที่ไหน คุณคงสงสัยว่าทำไมแม่ฉันไม่อพยพลูกสาวกลับขึ้นตึกไปอยู่กับคุณยาย...เรามีเหตุผลคะ เพราะลูกกับน้าๆ ของฉันยังมีสมบัติกองพะเนินอยู่ในห้องของเขา แกมวันดีคืนดียังชนของเหลือใช้มาเก็บไว้ที่นั่นอีก เห็นแล้วก็ตลกนะคะ อย่างรถเข็นลูกๆ เสื้อผ้าของไซของทารก ตะกร้าของข้าวญต่างๆ

บ้านนี้ถึงจะว่างคน แต่ไม่ว่างสิ่งของที่เอามาสะสมๆ ไว้

ตอนนี้คุณยายอายุ 80 กว่าแล้ว โรคประจำตัวคือความดันสูง แถมด้วยอาการสมองเสื่อม อีกหน่อยฉันคงต้องขึ้นมานอนเฝ้าแน่ๆ แต่เด็กอายุ 16 อย่างฉันก็รักจะอยู่เป็นอิสระ ฉันมีห้องส่วนตัวและคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานประจำ คุณยายซีเกรงอกเกรงใจฉันเลยบอกเสมอว่าอยู่คนเดียวได้

อย่างไรก็ตาม ฉันมีหน้าที่เอาขาขึ้นไปให้คุณยายตอนสองทุ่มทุกคืน เรื่องของยานี้ฉันรับผิดชอบดูแล เพราะให้ท่านหยิบกินเองไม่ได้หรอก หลงๆ ลืมๆ ขนาดนั้น

คืนก่อนฉันถือไฟฉายเปิดประตูขึ้นตึกใหญ่ ไฟทางแถบนี้หลอดขาดใช้ไม่ได้ ยังไม่มีช่างมาเปลี่ยน เมื่อเปิดประตูเข้าไปทางชายมีอีกที่เป็นบันไดขึ้นชั้นบน...พอฉันเดินไปถึงสุดบันได ชายมือฉันอีกที่เป็นประตูห้องที่เดิมคุณลุงเคยนอน แต่ก็อย่างที่บอกคะ วามันทั้งรางเป็นห้องเก็บของมานับสิบปีแล้ว

ทันใดนั้น เสียงประหลาดก็ดังขึ้น ฉันชะงักเงี้ยวหูฟัง...จับได้ว่ามันเป็นเสียงเหมือนใครกำลังจับลูกบิดประตู ทำท่าจะเปิดออกมาจากข้างโน้น!

ฉันยืนตัวแข็ง ใจหายวาบอยู่ในความมืด ถ้าหากประตูเปิดแล้วมีใครโผล่ออกมาละ ฉันจะทำยังไง? จะหวีดร้องหรือเป็นลมดี...วินาทีที่จะเปิดไฟฉายยังไม่กล้า จะก้าวขาก็ไม่ออก...นั่น! เสียงจับลูกบิดหมุนครอกรวดๆ ดูเหมือนจะเปิดไม่ออกก็เลยถอยออกไป...ฉันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

หลังจากนั้น ฉันก็เดินเสียวสันหลังวาบๆ ไปจนถึงห้องคุณยาย พอเห็นท่านแล้วก็สงสารจับใจ!

ฉันเคยได้ยินว่าบ้านที่ทิ้งร้าง ไม่มีใครอยู่เป็นเวลานานๆ มักจะมีวิญญาณเร่ร่อนมาสิงสู่ เสียงที่ได้ยินจะเป็นวิญญาณพวกนี้รึเปล่า? ฉันหวังคุณยาย ท่านต้องอยู่บนตึกร้างกับผิงน่ะอะ? ฉันยอมไม่ได้หรอกนะ...

อย่างแรกฉันรักคุณยาย อย่างที่สอง...ที่นี่เป็นบ้านของฉันนี่นา

ฉันอยู่มาตั้งแต่เกิด ฉันรักที่นี่!!

คิดอย่างนั้นแล้วก็รู้สึกใจกล้าขึ้นเป็นกอง ขากลับลงมาต้องผ่านห้องนั้นอีก แม้จะยังกลัวอยู่นิดๆ แต่คิดว่าผีจะมาหลอกฉันไม่ได้ มันไม่ถูก...ผีตัวนั้นต้องกลัวฉันสิ ฉันเป็นเจ้าของบ้านนะ

วันนี้แม่ตามช่างมาเปลี่ยนหลอดไฟแล้ว แต่หน้าประหลาดที่ไฟสว่างอยู่แค่ 2-3 วันก็ดับมืดอีก

ฉันกลัวผี แต่หวงคุณยายมาก สงสารท่าน ดังนั้น ทุกคืนตั้งแต่ผู้ไป ฉันขอขึ้นมานอนกับคุณยาย ท่านดีใจ หน้าขึ้นเขียว...โธ! ฉันไม่ได้บอกท่านเรื่องผี...แน่ใจว่าฉันต้องเป็นผีอย่างไม่ต้องสงสัย จึงจก ตุ๊กแก หรือหนูนะมันจับลูกบิดประตูปิดไปปิดมาอย่างนั้นไม่ได้หรอกคะ!